

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **M. S.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
se sídlem Národní 416/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 13. 2. 2024, č. j. MV-100766-23/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce požádal dne 30. 4. 2020 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále také jen „povinný subjekt“) o poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“):

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- 1/ všechny materiály povinného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008 vydaného pod č. 366/V,
 - 2/ všechny materiály povinného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008 vydaného pod č. 990/D,
 - 3/ všechny materiály povinného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008 vydaného pod č. 1438/D,
 - 4/ všechny materiály povinného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 9. 2. 2009 vydaného pod č. 171,
 - 5/ všechny materiály povinného, které sloužily jako podklad pro přijetí usnesení vlády ze dne 16. 9. 2009 vydaného pod č. 1205.
2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 18. 5. 2020, č. j. MV-76516-2/OAM-2020 žádost žalobce podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl v bodech 1., 2., a 3. s odkazem na ustanovení § 7 informačního zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že požadované materiály byly v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) utajeny. Povinný subjekt dále uvedl, že usnesení vlády ze dne 2. 4. 2008, č. 366/V eviduje pod č. j. V29/2008-OAM. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě bylo přijato toto usnesení, je veden pod č. j. V22/2008-OAM v režimu „VYHRAZENÉ“. Usnesení vlády ze dne 23. 7. 2008, č. 990/D eviduje žalovaný pod č. j. D59-3/2008-OAM a usnesení vlády ze dne 12. 11. 2008, č. 1438/D eviduje pod č. j. D80-7/2008-OAM. Materiál, který předložilo Ministerstvo vnitra jako podklad pro jednání vlády, na jehož základě byla tato usnesení přijata, je veden pod č. j. D51/2008-OAM, resp. č. j. D80/2008-OAM, přičemž v obou případech je tento materiál veden v režimu „DŮVĚRNÉ“. Z těchto důvodů povinný subjekt žádost žalobce v těchto bodech odmítl.
 3. Proti rozhodnutí ze dne 18. 5. 2020, č. j. MV-76516-2/OAM-2020, podal žalobce rozklad, ve kterém namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, přičemž odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ministr žalovaného rozklad žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 8. 7. 2020, č.j. MV-100766-3/SO-2020. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí ministra žalovaného.
 4. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č.j. 15 A 93/2020-24 žalobu nejprve zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud zejména uvedl, že zákon o ochraně utajovaných informací, informační zákon ani jiný právní předpis nepřiznává povinnému subjektu ani soudu pravomoc původci informace cokoliv nařizovat či místo něj rozhodovat o charakteru takové informace. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021-41 (dále také „zrušující rozsudek“) rozsudek Městského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že z obsahu správních rozhodnutí ani ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný nebyl původcem informací. NSS dále konstatoval, že je-li žalovaný původcem informace, je v rámci řízení podle informačního zákona povinen znovu posoudit, zda požadovaná informace splňuje všechny znaky pro utajení a v závislosti na výsledku pak informaci buď poskytne, anebo neposkytne s odůvodněním, proč je vedle formálních znaků naplněn i ten materiální.
 5. Poté Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 11. 2023, č.j. 15 A 93/2020-53, rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č.j. MV-100766-3/SO-2020, zrušil a věc vrátil žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

k dalšímu řízení. V dalším řízení měl žalovaný posoudit, zda důvod pro utajení požadovaných informací trvá či nikoliv a v závislosti na vyhodnocení této otázky o žádosti znovu rozhodnout. Městský soud v rozsudku uvedl, že shledá-li žalovaný, že důvod pro utajení trvá, informaci neposkytne s odůvodněním, proč je vedle formálních znaků naplněn i ten materiální.

6. Povinný subjekt následně žádost opětovně posoudil a rozhodnutím ze dne 11. 1. 2024, č.j. MV-76516-11/OAM-2020 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“) žádost žalobce v bodech 1, 2 a 3 odmítl podle § 15 odst. 1 informačního zákona s odkazem na § 7 téhož zákona, neboť požadované informace jsou v souladu s právními předpisy klasifikované jako utajované. Uvedl, že v případě materiálu stupně utajení „Vyhrazené“ se jedná o analytickou zprávu rizik v oblasti migrace a ochrany státních hranic, včetně doporučení a návrhů řešení v oblasti ochrany státních hranic a mezinárodní migrace z pohledu všech rezortů zabývajících se ochranou státních hranic. Vyzrazením utajovaných informací by byl naplněn § 3 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací, a bude to pro zájmy ČR nevýhodné. V případě materiálů stupně utajení „Důvěrné“ se jedná o strategické a koncepční dokumenty sloužící jako podklad k formulování komplexní, systematické a cílené migrační politiky České republiky. Vyzrazením utajovaných informací by byl naplněn § 3 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací a mohl by způsobit prostou újmu. S ohledem na výše uvedené, tedy na stále aktuální návrhy opatření v souvislosti s riziky v oblasti migrace, by se poskytnutím informací stanovená opatření stala neúčinnými.
7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodl ministr žalovaného rozhodnutím ze dne 13. 2. 2024, č. j. MV-100766-23/SO-2020 (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým rozklad zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr žalovaného uvedl, že v rámci nového projednání byly přezkoumány materiální podmínky stupně utajení „Vyhrazené“ a „Důvěrné“ u požadovaných informací, přičemž dokumenty svou povahou obsahují hodnocení a analýzy rizik v souvislosti s migrací do České republiky a formulují doporučení a návrhy opatření v této oblasti. Poskytnutím požadovaných informací by byl zmařen záměr jejich utajení. Poskytnutím materiálu stupně utajení „Vyhrazené“ (bod 1 žádosti) neoprávněné osobě by byl naplněn § 3 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací a poskytnutím utajovaných informací stupně utajení „Důvěrné“ (bod 2 a 3 žádosti) by byl naplněn § 3 odst. 4 téhož zákona. Ministr vnitra seznal, že důvody pro utajení požadovaných informací odpovídají stupni utajení, a proto nebyl aplikován postup podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce opakovaně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jádrem sporu je dle žalobce otázka výkladu ustanovení § 7 informačního zákona, podle kterého se neposkytne informace, která je v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci. Informace podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací však není utajovanou informací pouze proto, že je tak formálně označena, ale musí splňovat i materiální podmínky. Pokud povinný subjekt postupuje podle ustanovení § 7 informačního zákona, nemůže své rozhodnutí odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací za utajené, ale musí v odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou materiální podmínky utajení těchto informací splněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Žalobce namítal, že odůvodnění v napadeném rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když je obecné a nesplňuje základní požadavky na řádné zdůvodnění odmítnutí poskytnutí informace. Žalovaný zdůvodňuje neposkytnutí informace pouze tak, že požadovaná informace obsahuje hodnocení a analýzy rizik v souvislosti s migrací a formuje doporučení a návrhy opatření v této oblasti. Dle žalobce není zřejmé, jak by poskytnutí takové informace mohlo naplnit ustanovení § 3 odst. 4, 5 zákona o ochraně utajovaných informací. Migrace jako taková není nezákonnou činností, ale přirozeným jevem. Jsou-li v utajované informaci formulována doporučení a návrhy opatření, měla by být výsledkem opatření ve formě právních předpisů či úkonů vlády, které budou seznatelné pro širokou veřejnost. Žalobce rovněž připomněl, že se jedná o informace, které byly vytvořeny v roce 2008 a 2009, proto by mělo být rovněž zdůvodněno, jak je možné, že trvají materiální podmínky pro utajení „hodnocení a analýzy rizik v souvislosti s migrací“, když to muselo souviset se situací v roce 2008 a 2009, nikoli s aktuální situací.
10. Dále žalobce namítal, že odkaz na § 3 odst. 4 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, který aspekt z uvedených v ustanovení měl být naplněn. Žalovaný měl přesně určit, který z daných zájmů by mohl být ohrožen. Žalobce zopakoval, že v napadeném rozhodnutí chybí jakékoliv úvahy k naplnění materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací. Namítal, že napadené rozhodnutí neodpovídá požadavkům vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 3 As 38/2018.
11. Závěrem žalobce namítl porušení článku 17 LZPS a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a uzavřel, že omezení žadatelova práva na informace podle informačního zákona musí splňovat podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti. Rozhodnutí povinného subjektu ani napadené rozhodnutí však podmínku nezbytnosti nesplňují. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud obě uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu rozhodnutí.
12. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v rámci nového projednání povinný subjekt přezkoumal materiální podmínky stupně utajení „Vyhrazené“ a „Důvěrné“ a dospěl k závěru, že poskytnutím požadovaných informací by byl zmařen záměr jejich utajení. Žalovaný přisvědčil žalobci, že povinný subjekt, resp. ministr vnitra mohl konkretizovat, který ze zájmů uvedených v § 3 odst. 4 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací by mohl být poskytnutím informací ohrožen. Tato skutečnost však nemění nic na faktu, že požadované informace jsou v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací označeny jako utajované, přičemž žalobce není osobou způsobilou se s těmito informacemi seznamovat.
13. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze pod č. j. 10 A 42/2010-36 ze dne 10. 3. 2011: „*Vymezení okruhu informací, které spadají do režimu informací utajovaných (a u nichž je tak podle § 7 SvInf omezeno právo dle čl. 17 odst. 5 LPS), jsou tedy stanoveny zákonem.*“ Žalovaný uvedl, že je zřejmé s ohledem na uvedený rozsudek, že právo žalobce vyplývající z čl. 17 Listiny základních práv a svobod je omezeno pouze v nezbytné míře a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Podle zákona o poskytnutí informací lze poskytnutí informací odeprít pouze z důvodu stanoveného v zákoně, a to pouze v nejmenším nutném rozsahu a jen z důvodu nezbytnosti pro ochranu práva a svobod

druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti a ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Uzavřel, že v případě utajovaných informací jsou výše uvedené předpoklady naplněny.

III. Posouzení věci soudem

14. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to i nad rámec žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012-25). Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
15. Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování zásadně neprovádí; přičemž žádná ve správním spise založená listina nebyla sporována z hlediska její věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
16. Žaloba není důvodná.
17. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
18. Podle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění od 24. 4. 2019 (dále jen „informační zákon“) *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
19. Podle § 2 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění od 1. 1. 2024 do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“) *pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).*
20. Podle § 3 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací *prostá újma zájmu České republiky vznikne vyzrazením utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužitím utajované informace, které může mít za následek a) zhoršení vztahů České republiky s cizí mocí, b) ohrožení bezpečnosti jednotlivce, c) ohrožení bojeschopnosti ozbrojených sil České republiky, Organizace Severoatlantické smlouvy nebo jejího členského státu nebo členského státu Evropské unie, d) ohrožení bezpečnostních operací nebo činnosti zpravodajských služeb, e) ohrožení činnosti Organizace Severoatlantické smlouvy, Evropské unie nebo jejich členského státu, f) zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování zvlášť závažných zločinů nebo usnadnění jejich páčání, g) vznik nezanedbatelné škody České republice, nebo h) závažné narušení ekonomických zájmů České republiky.*
21. Podle § 3 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací *nevýhodné pro zájmy České republiky je vyzrazení utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužití utajované informace, které může mít za následek a) narušení činnosti ozbrojených sil České republiky, Organizace Severoatlantické smlouvy nebo jejího členského státu nebo členského státu Evropské unie, b) zmaření, ztížení anebo ohrožení prověřování nebo vyšetřování ostatních trestných činů než uvedených v odstavci 4 písm. f) nebo usnadnění jejich páčání, c)*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

poškození významných ekonomických zájmů České republiky nebo Evropské unie nebo jejího členského státu, d) narušení důležitých obchodních nebo politických jednání České republiky s cizí mocí, nebo e) narušení bezpečnostních operací nebo činnosti zpravodajských služeb.

22. Podle § 22 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení na utajované informaci vyznačí původce při jejím vzniku, nestanoví-li tento zákon jinak (§ 70).*
23. Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací *vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí mocí nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*
24. Podle § 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací *stupeň utajení původce neprodleně zruší nebo změní po zjištění, že pominul důvod pro utajení informace, důvody pro utajení neodpovídají stanovenému stupni utajení nebo byl-li stupeň utajení stanoven neoprávněně, a na utajované informaci toto zrušení nebo změnu jejího stupně utajení vyznačí.*
25. Podle § 22 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací *původce je povinen prověřit, zda důvod pro utajení informace trvá, a to nejméně jednou za pět let ode dne jejího vzniku.*
26. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, naplnění formálních znaků, které zákon o utajovaných informacích pro utajení informace předepisuje, samo o sobě neskládá dostatečnou záruku, že k utajení informace nedošlo z jiného účelu, než který stanoví zákon. Utajovaná informace je proto definována nejen prostřednictvím formálních znaků, ale rovněž prostřednictvím materiálního kritéria. Toto materiální kritérium daná informace naplní pouze tehdy, jestliže její vyjádření či zneužití může i jen potenciálně způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. Koncepce zákona o ochraně utajovaných informací je postavena na principu odpovědnosti původce informace za stanovení stupně jejího utajení. Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací nedovoluje vyznačený stupeň utajení bez souhlasu původce změnit nebo zrušit. Původce je však povinen prověřovat, zda důvody pro utajení i nadále trvají a zjistí-li, že pominuly, je povinen neprodleně stupeň utajení změnit nebo zrušit (§ 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací). Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku a rovněž Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020-53, žalovanému uložily, aby posoudil, zda požadovaná informace splňuje všechny znaky pro utajení a v závislosti na výsledku pak informaci buď poskytne, anebo neposkytne s odůvodněním, proč je vedle formálních znaků naplněn i ten materiální.
27. Ministr žalovaného rozhodnutím ze dne 3. 1. 2024, č. j. MV-100766-19/SO-2020, předchozí rozhodnutí povinného subjektu ze dne 18. 5. 2020 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Povinný subjekt, který je zároveň původcem informací v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v případě materiálu stupně utajení „Vyhrazené“ se jedná o analytickou zprávu rizik v oblasti migrace a ochrany státních hranic, včetně doporučení a návrhů řešení v oblasti ochrany státních hranic a mezinárodní migrace z pohledu všech rezortů zabývajících se ochranou státních hranic. V případě materiálů stupně utajení „Důvěrné“ se jedná o strategické a koncepční dokumenty sloužící jako podklad k formulování komplexní, systematické a cílené migrační politiky České republiky. Dle původce informací by vyznačením utajovaných informací byl naplněn § 3 odst. 4 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací, neboť se jedná o stále aktuální návrhy opatření v souvislosti s riziky v oblasti migrace, a poskytnutím informací by stanovená opatření stala neúčinnými. Ministr žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul, že: „...dokumenty svou povahou obsahují hodnocení a analýzy rizik v souvislosti s migrací do České

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

republiky a formulují doporučení a návrhy opatření v této oblasti. Poskytnutím požadovaných informací by byl zmařen záměr jejich utajení.“

28. Soud přitakává žalobci, že odůvodnění ministra žalovaného je do jisté míry obecné, a že ministr žalovaného neuvedl, proč poskytnutím informací by byl zmařen účel jejich utajení. Nicméně prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost vysvětlil, když uvedl, že se jedná o doporučení a návrhy řešení v oblasti ochrany státních hranic a mezinárodní migrace, a rovněž o strategické dokumenty sloužící jako podklad k migrační politice. Soud z utajovaných částí správního spisu ověřil, že ve spise vedeném pod č. j. V 22/2008-OAM jsou obsaženy informace, jejichž vyzrazení by bylo pro zájmy České republiky nevýhodné, tudíž svou povahou jednoznačně spadají pod § 3 odst. 5 zákona o utajovaných informacích. Neurčitý pojem „zájem České republiky“ je definován v § 2 písm. b) zákona o utajovaných informacích, kde se tímto pojmem rozumí dle zákona o ochraně utajovaných informací následující: „... zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob“, kdy právě nevýhodnost zájmu České republiky je s akcentem na možnost případně způsobených následků určena taxativně stanoveným výčtem jednání pod písmeny a) až e) ustanovení § 3 odst. 4 zákona o utajovaných informacích. Soud dospěl k názoru, že s ohledem na obsah a povahu utajovaných informací soud nemůže tento názor více odůvodnit, aby tím nezmařil důvod utajení. A správními orgány zjištěné informace svým významem tento pojem naplňují. Taktéž soud z utajovaných částí správního spisu ověřil, že ve spisech vedených pod č. j. D51/2008 OAM, a pod č. j. D80/2008 OAM, jsou obsaženy informace, jejichž vyzrazení by mohlo způsobit následky jednoznačně spadající pod § 3 odst. 4 zákona o utajovaných informacích, a proto souhlasí se správními orgány, že vyzrazení daných informací by způsobilo prostou újmu zájmu České republiky. I v tomto případě má soud za to, že s ohledem na obsah a povahu utajovaných informací soud nemůže tento názor více odůvodnit, aby tím nezmařil důvod utajení. Ohledně neurčitého pojmu „prostá újma“ soud připomíná, že se dle zákonné hierarchie vymezené v § 3 odst. 1 zákona o utajovaných skutečnostech jedná o nejnižší stupeň újmy, přičemž jeho význam je s akcentem na možnost případně způsobených následků určen taxativně stanoveným výčtem jednání pod písmeny a) až e) ustanovení § 3 odst. 4 zákona o utajovaných informacích a soud toliko doplňuje, že správními orgány zjištěné informace opět svým významem tento pojem naplňují. Rovněž tak prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že se jedná o stále aktuální opatření, jejichž poskytnutím by přestala být účinná, což soud opět z utajovaných částí správního spisu ověřil.
29. Soud toto odůvodnění považuje za dostatečné a konstatuje, že povinný subjekt přezkoumatelným způsobem zhodnotil naplnění materiální stránky utajovaných informací. Soud v této souvislosti odkazuje na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 9 As 49/2022-23, ve kterém NSS shrnul judikaturu ke zkoumání materiálního znaku utajované informace. V bodě 22. předmětného rozsudku NSS hodnotil, zda bylo odůvodnění povinného subjektu dostatečné, přičemž uvedl následující: *„Povinný subjekt konstatoval, že požadované dokumenty obsahují utajované informace ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací a nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Kromě jiného totiž zmiňují metody a formy činnosti policejního orgánu využívané při použití operativně pátracích prostředků, u nichž potřeba utajení trvá, jelikož jsou nadále používány i pro další úkony. Vyzrazení těchto metod a forem by tak bylo způsobitelné zmařit účel dalších trestních řízení. Poskytnutí daných informací by mohlo vést k ohrožení schopnosti odhalovat*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

trestnou činnost. NSS je názoru, že povinný subjekt přezkoumatelným způsobem zhodnotil také naplnění materiální stránky utajovaných informací. Jeho hodnocení je sice poměrně obecné, tato obecnost je však dána jak povahou požadovaných informací, tak tím, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v návaznosti na strohou žádost o informace (v níž žalobce neuvedl v podstatě nic dalšího nad rámec specifikace požadovaných informací). Posouzení materiální stránky utajovaných informací v rozhodnutí povinného subjektu má sloužit především jako záruka před tím, aby správní orgány účelově neoznačovaly jako utajované takové informace, u nichž není k jejich utajení žádný legitimní důvod. Tím by mohly z práva na informace učinit zcela formální právo. I z takového obecnějšího zhodnocení obsahu požadované informace je přitom zřejmé, že v daném případě se nejednalo o zjevně svévolný postup správního orgánu při utajování informace.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem). Ve světle výše citovaného rozsudku NSS považuje soud odůvodnění povinného subjektu v nyní posuzované věci rovněž za poměrně obecné, přesto dostatečné právě s ohledem na charakter utajovaných informací. Ve výše citovaném rozsudku NSS rovněž konstatoval, že z důvodu ochrany informací je nevyhnutelná vyšší míra obecnosti odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu (viz VI. právní věta rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2023, č. j. 9 As 49/2022-23, a přiměřeně rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48).

30. Soud tak shledal nedůvodnou námitku žalobce, že povinný subjekt neuvedl dostatečně konkrétně a přezkoumatelně, proč jsou splněny materiální podmínky utajení informace. Soud doplňuje, že přesto, že se jedná o informace vytvořené v roce 2008 a 2009, povinný subjekt uvedl, že opatření v souvislosti s ochranou státních hranic a migrací jsou stále aktuální. Soud tak nevěšel ani na dílčí námitku, že nebylo zdůvodněno, proč trvá potřeba utajení dokumentů z roku 2008 a 2009.
31. Co se týče odkazu povinného subjektu a ministra žalovaného na ustanovení § 3 odst. 4 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací, soud konstatuje, že správní orgány v mezích stanovených zákonem o ochraně utajovaných informací srozumitelně vysvětlily, o jaký konkrétní zájem České republiky se jedná. Poskytnutím předmětných informací by pak přestala být opatření v souvislosti s riziky v oblasti migrace účinná. Jak soud uvedl již výše, takové odůvodnění považuje za dostatečné. Přičemž odůvodnit, jaká újma zájmu České republiky hrozí nebo bude pro tento zájem nevýhodné, je z hlediska posouzení materiální stránky klíčové, nikoliv tedy odkaz na přesné písmeno zákona. Soud tak nevěšel ani na námitku žalobce ohledně nedostatečnosti odkazu ministra žalovaného na ustanovení § 3 odst. 4 a 5 zákona o ochraně utajovaných informací. Jak soud vysvětlil výše, povinný subjekt přezkoumatelným způsobem naplnění materiální stránky požadovaných informací posoudil.
32. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 3 As 38/2018, ze kterého citoval následující pasáž: „Důvody, pro které městský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně a logicky vysvětleny; městský soud vyložil, proč dospěl k názoru, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nezabýval tím, zda žalobcem požadované informace odpovídají svým charakterem položkám v seznamu utajovaných informací, do nichž byly formálně zařazeny, a naplňují tak formální předpoklad utajované informace dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. Upozornil, že žalovaný sice poukázal na předmět veřejné zakázky a na formální zařazení požadovaných informací do seznamu utajovaných informací, avšak již neobjasnil (ani v obecné rovině), zda a z jakých důvodů požadované informace svým charakterem tomuto zařazení odpovídají...“ Žalobce

namítal, že napadené rozhodnutí neodpovídá požadavkům vyjádřeným v citovaném rozsudku. Soud konstatuje, že naplněním formálních znaků se Městský soud v Praze již zabýval v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 93/2020-24, kdy konstatoval: „žalobcem požadovaný podkladový materiál pro jednání vlády, na jehož základě byla přijata v žádosti specifikovaná usnesení, je veden v režimu „vyhrazené“, resp. „důvěrné“. Správní orgány identifikovaly evidování požadovaných informací pod čísly jednacími, z nichž je patrný stupeň utajení, tj. pod č.j. V22/2008-OAM (režim „vyhrazené“) a č.j. D51/2008-OAM a č.j. D80/2008-OAM (režim „důvěrné“), a shledal naplnění formálních znaků, tj. označení informace za utajovanou v souladu se zákonem a její podřazení pod stupeň utajení „vyhrazené“ a „důvěrné“. Tento závěr byl aprobován i Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, NSS nicméně konstatoval, že správní orgány ani městský soud se nezabývaly naplněním materiálního kritéria. Naplněním materiálního znaku utajované informace se pak správní orgány zabývaly, zejména povinný subjekt jako původce informací, v rámci nového projednání. Soud tak neshledal, že by napadená rozhodnutí nesplňovala požadavky na naplnění jak formálních znaků, tak i toho materiálního.

33. Dále žalobce namítal, že právo na informace je základním lidským právem zaručeným čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy, a že omezení žalobcova práva na informace musí splňovat podmínku nezbytnosti omezení. Dle žalobce napadená rozhodnutí podmínku nezbytnosti nesplňují, resp. její splnění z odůvodnění nevyplývá. K této obecné námitce soud rovněž v rovině obecnosti konstatuje, že meze práva na informace jsou vymezeny jednak zákonem o ochraně utajovaných informací, který stanoví, co je utajovanou informací, a jednak informačním zákonem, který v § 7 jednoznačně stanoví, že utajovanou informaci povinný subjekt neposkytne žadateli, který nemá oprávnění k přístupu k takové informaci. Účelem zákona o ochraně utajovaných informací je zajistit, aby byly náležitě utajeny všechny informace, jejichž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné. V nyní posuzované věci správní orgány posouzení materiální stránky utajovaných informací provedly v rámci nového projednání (poté, co jim byla věc vrácena rozsudkem městského soudu ze dne 9. 11. 2023, č. j. 15 A 93/2020-53). Jak soud konstatoval výše odůvodnění původce informací, proč vyzrazení utajovaných informací by mohlo způsobit újmu zájmu České republiky nebo mohlo být pro tento zájem nevýhodné, je poměrně obecné. Nicméně i z takového obecnějšího zhodnocení obsahu požadované informace je zřejmé, že v daném případě se nejednalo o zjevně svévolný postup správního orgánu při utajování informace.
34. Soud konstatuje, že všichni členové 5. senátu městského soudu se s obsahem utajovaných dokumentů, evidovaných pod č. j. V22/2008-OAM, č. j. D51/2008-OAM a č. j. D80/2008-OAM seznámili dne 26. 11. 2025. Učinili tak v souladu s § 58 zákona o ochraně utajovaných informací mimo dokazování prováděné podle zákona (s. ř. s.), jelikož jinak by došlo k vyprázdnění ochrany utajovaných informací. Tyto dokumenty obsahují stále aktuální opatření v oblasti zabezpečování státních hranic a doporučení a návrhy řešení v souvislosti s riziky migrace, jejichž vyzrazení by podle názoru soudu skutečně mohlo ohrozit zabezpečení státních hranic, a tím způsobit újmu zájmům České republiky.

IV. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

36. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 28. 11. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu